

Věstník

SPOLEČENSTVÍ KŘESŤANŮ FARNOSTI UHLÍŘSKÉ JANOVICE

VELIKONOCE – BOŽÍ ÚCTA K ČLOVĚKU

Prožíváme dobu postní, která je přípravou na slavení Velikonoc – smrti a zmrtvýchvstání Božího Syna Ježíše Krista. Znovu bych v naší přípravě na slavení Velikonoc zmínil probíhající Rok víry a důležité výročí 1150. let od příchodu Cyrila a Metoděje, a to z pohledu Desatera, jak se postupně, zvláště při pátečních setkáních a Cestě sedmi kostelů, na naši víru a víru našich předků díváme. Na řadě je IV. přikázání Desatera, které zní: *Cti otce svého i matku svou, abys dlouho živ byl a dobře se ti vedlo na zemi.*

Toto přikázání je první z těch, která se týkají mezilidských vztahů, a má přímo ve svém znění vyjádřeno, k čemu přikázání jsou, že jsou tu pro nás. Přikázání totiž říká: ... „*abys dlouho živ byl a dobře se ti vedlo na zemi*“. Věc je jasná. Příklad, který rodiče dávají, je rozhodující. Je známé, že výchova dětí není samozřejmá a snadná. Je důležité, aby rodiče byli dobrými vzory. Při pročítání životopisu soluňských bratří Cyrila a Metoděje si uvědomuji, že oba bratři dostali od svých rodičů podobnou výchovu a prožili stejné dětství, a přestože byli pochopitelně odlišní, zůstává jim základní rys výchovy. Je to především velkorysá vznešenost, soustavná píle a služebnost. Tyto ctnosti vycházejí z pevných hodnot, které vnímali u svých rodičů. Křesťanská víra pak dokázala dát těmto základním lidským hodnotám vyšší smysl a duchovní poslání.

Má-li se nám dobře vést, je třeba se učit účtě k životu, a to od jeho počátku až po jeho přirozený konec. Obsah tohoto přikázání totiž není vyčerpán pouze vztahem k vlastním rodičům. Pojednává i o vztahu k jiným, zvláště kulturně, nábožensky nebo rasově se odlišujícím lidem. Cyril a Metoděj žili v době, kdy se museli potýkat se lží, obviňováním, útoky..., ale z jejich působení je vždy patrná úcta k člověku jako k člověku, byť to byl protivník. Nesnížili se ke stejnému špatnému jednání. Je pro nás velmi poučné číst si o disputacích, které vedli.

pokračování na str. 2

K tématu čtvrtého přikázání uvedu ještě jednu skutečnost, která patří k obsahu tohoto přikázání. Je to péče o tradici. Je však třeba zdůraznit, že ta nás nese, jen když ji žijeme a rozvíjíme. Cyrilometodějská tradice, úcta k našim věrozvěstům, je základem naší národní a kulturní identity, našeho sebevědomí, na co navazujeme, kdo jsme a kým máme být. Je odpovědí na otázku, jak se nám bude dařit.

Velikonoce, přestože pojednávají o utrpení, bolesti a smrti, vypovídají především o životě a účtě k člověku, kterou dostáváme od samotného Boha. „*Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný*“ (Jan 3,16).

Přeji radostné prožití Velikonoc v úžasu nad darem Nového života.

P. Kamil

Vážení a milí farníci, minulý měsíc skončila má služba v kolínské farnosti. Rád bych se s Vámi rozloučil a poděkoval Vám za vřelé a přátelské přijetí a za společně strávené chvíle. Zároveň doufám, že zůstaneme nadále spojeni v modlitbách.

Od 1. března pokračuji na své cestě ke kněžství v rámci litoměřické diecéze a od zimního semestru se plánuje, že bych dále studoval v bavorském Eichstättu.

Těším se, až se opět setkáme a prosím Vás o Vaše modlitby.

Lukáš Hrabánek,
pastorační asistent v Kolíně

DŘEVĚNÝ KRISTUS

Hlásám milost dřevu lesnímu,
jež vydalo kříž,
a hlásám milost
hřebům železným,
hlásám milost nástrojům
i rukám člověka,
hlásám pravdu oběti
a odpuštění,
aby se již nemnožilo zlo
a člověk mohl být spasen!

Dřevěný Kristus
na dřevěném kříži
uprostřed zelenavých křivek
horské krajiny,
zrobený umnou rukou
venkovského řezbáře,
po léta stával na rozcestí,
než jej strhli,
po druhé mučili,
rozmetali a nechali ležet -
stopu války.

A přijde básník,
uroní slzu,
odnese s láskou
dřevěnou hlavu Krista,
slyší její slova,
vzácnější než je paměť lesa
a rudy a lidí,
slyší tu viditelnou mluvu
posvátné pravdy.

Poklekněme ve svých slovech,
poklekněme ve svém životě,
vejděme do života
jako do chrámu,
nevšímajíce si slámy
po žoldnéřích Herodových,
evangelium v očích, v ústech,
ve svých šlépějích
i skutcích,
jako východisko i cíl.

Kamil Bednář, sbírka: Básně na kříž

ROZHOVOR S AUTOREM INICIATIVY ZACHRAŇME DOMINANTY PANEM BOHUMILEM ADÁMKEM

Jste mezi námi poprvé, řekněte nám, prosím, kde žijete, něco o sobě, zaměstnání, rodině.

Mým domovem je Višňová, která leží mezi Znojmem a Moravským Krumlovem. Moji rodiče měli hospodářství a jak to v tehdejší době bylo, musel jsem po dokončení základní školy zůstat ve družstvu. Byl jsem vybrán do učiliště pro opravu zemědělských strojů a nelituji toho. Na škole působili prvotřídní odborníci a já se tam mnoho naučil. Seznámil jsem se s prací soustružníka, automechanika, svářeče, kováře a pracoval jsem i se dřevem. Uměl jsem tedy všechno, co bylo pro práci na venkově zapotřebí a mohl tak využít své zručnosti a nápaditosti, darů mi daných od Boha, k práci po celý život. Před vojnu i po ní jsem pracoval dva roky ve družstvu, potom 22 let v mrazárnách jako strojník a údržbář. Při práci v tomto podniku jsem si začal přivydělávat výrobou dřevěných hraček a dodával je do Krásné Jizby. Nyní mám vlastní živnost a pokračuji v této výrobě. Manželka byla učitelka, nyní je v důchodu. Máme tři děti.

Jak vzniklo občanské sdružení Zachraňme dominanty?

Existují tři pohnutky, které mě vedly k tomu, abych inicioval toto občanské sdružení. V době mládí i za totality jsem byl zvyklý, že kostel, různé

křížky a kapličky v našem okolí byly v pořádku. Místní pan farář nás k tomu vedl a vychovával nás ke vztahu k těmto místům. Jak hrozný byl můj zážitek na vojenském cvičení na Libavě, kde vojáci rozebírali, na poutním místě Stará Voda, kostelíček na materiál pro chaty důstojníků. Třetím upozorněním na naše narušené vztahy k těmto památkám byl kostelíček ve vesnici Sosnová na Opavsku. Uviděl jsem tam ve střeše tři malé díry a nebyl prý nikdo, kdo by se ujal opravy. Při myšlence na to, co se může s tímto kostelíčkem stát za pár let, jsem začal přemýšlet, co dělat, aby k takovým věcem nedocházelo.

Zpočátku bylo třeba získat kontakty. Podařilo se mi oslovit pány architekty Vávru, Soukupa a Valenčíka. Sešli jsme se a já je seznámil se svým záměrem - uspořádat putovní výstavu, kde by mohli lidé shlédnout některé devastované památky, některé již opravené a jiné, které ještě čekají na zájem kolemjdoucího. Proto bylo založeno občanské sdružení Zachraňme dominanty.

Rozšiřuje se okruh lidí, kteří se do této iniciativy zapojují?

Okruh lidí se zatím nerozšiřuje. Pomáhá mi jen rodina a lidé z blízkého okolí. Nevýhodou je, že práce je časově náročná a není honorována.

Může se platit jen cestovné a nocleh. Takže je to taková práce pro nadšené důchodce. Byl bych rád, kdyby se mezi vámi někdo takový našel.

Dostavily se už nějaké výsledky?

My nemáme žádnou zpětnou vazbu. Necháváme to na svědomí lidí, jestli nějaký záměr uskuteční.

Co plánujete do budoucna?

Já jsem se domníval, že tuto práci budeme dělat asi tři až pět let, teď běží 4. sezóna, tak jsem chtěl skončit. V minulém roce, při natáčení pořadu s paní režisérkou Šandovou, ale zaznělo, že bychom měli pokračovat. Je to prý příliš krátká doba na změnu vztahu k těmto věcem. Je třeba, aby si lidé uvědomili význam těchto staveb, začala jim vadit jejich opuštěnost a jejich stav. Budeme tedy pokračovat dál.

Z čeho máte největší radost?

Radost mi dělá projevený zájem mladých rodin s dětmi. Někdy vzpomínají, že také u nich v okolí je nějaký křížek nebo kaplička schovaná v roští a kopřivách a začnou uvažovat o změně této situace.

Jak hodnotíte Cestu sedmi kostelů?

Je to krásný příklad toho, jak se při putování učit vnímat krajinu a všechno, co k ní patří. Všechno, co sloužilo našim předkům k modlitbě, odpočinku, rozhledu nebo připomínce nějaké zvláštní události.

Děkujeme za rozhovor a přeje-me, aby vaše snaha získávat vztah lidí k sakrálním stavbám se naplňovala.

MH a JT

CO PRO NÁS ZNAMENÁ ŽÁSMUCKÝ KLÁŠTER

Děkuji za pozvání na únorovou etapu Cesty sedmi kostelů, která vedla do žásmuckého kláštera. Uvědomuji si, že každý z nás, kteří jsme tím nádherným jasným mrazivým dnem vyšli na cestu z Drahobudic, jsme měli před sebou jinou cestu, přestože jsme šli společně. Pro mne osobně to byla příležitost poodstoupit od něčeho, o čem si myslím, že to už důvěrně znám, a blížít se k tomu trochu zdálky, odkud je možný úplně jiný a nový pohled.

Do Žásmuk jsem začala jezdit od roku 1972 na faru díky sestře mé kmotry slečně Lidušce Myslivcové, která tam až do své smrti roku 2011 byla nejen hospodyní, ale i duší všech aktivit, které s P. Nekolným spoluvytvářela. Mezi ně patřily také každoroční májové bohoslužby v klášterním kostele – ještě v dobách, kdy přilehlý areál kláštera byl pro nás nedostupný, plný nájemníků, kteří tam ve velice náročných podmínkách žili s rodinami v něčem, co bychom nyní nazvali „sociálními byty“.

Kdo jste Lidušku znali, víte, že všechno dělala velice důkladně a vyžadovala to i po druhých – takový předmájový úklid zahrnoval i důkladné oprášení postranních oltářů, vyzdobení mariánského oltáře metry bílých a modrých nažehlených látek, napuštění lavic leštěnkou... Další vzpomínky mám na první opravu průčelí klášterního kostela na konci

sedmdesátých a v průběhu osmdesátých let – to mne Liduška posílala na lešení s obědem pro zedníky (žádné plastové nádoby to nebylo – taška s klasickými bílými kameninovými talíři a hrnci jídla něco vážila); několikrát jsme se tam nahoře s P. Nekolným v poledne modlili Anděl Páně v úrovni velkých průčelních soch, od kterých je vidět daleko do kraje. Také si pamatuji, jak jsme někdy kolem roku 1983 jako mladí novomanželé opět přijeli do Zásmuk pomáhat na faru, vyfasovali jsme pilu a byli jsme vysláni ke klášteru; venku před zdí jeho postranní zahrady s Golgotou tehdy rostly tůje, které začaly zeď ohrožovat, a P. Nekolný nás pověřil je pořezat. Poctivě jsme se o to snažili, ale nějací místní kolemjdoucí se na nás nemohli dívat – dorazili s motorovou pilou a my jsme už jen P. Nekolnému mohli sdělit, že jim dluží basu piv...

Když po roce 1991 převzala klášter farnost, započala postupná nejn nutnější obnova, závislá vždy na trpělivém získávání financí z mnoha zdrojů. A nebyl to úkol snadný – kromě počátečního vyklízení vnitřních prostor šlo i o kultivování při-

lehlé veliké zahrady a postupně se přistupovalo k odbornějším renovačním pracím na budově. (O tom by nejlépe mohl svědčit P. Nekolný, ale ze svého pohledu také mnozí dobrovolníci, řemeslníci i brigádníci, kteří klášterem za ta léta pracovně prošli.) Jako maminka tří dětí mohu přidat ještě svůj pohled na přínos kláštera: Pro naše kluky a některé jejich kamarády ze skautu i z pražských křesťanských škol byl zásmucký klášter místem jejich prvních brigád v životě. My rodiče jsme to vnímali jako požehnání – kluci se mohli pohybovat v staletími promodleném, sice omšelém, ale stále nádherném prostředí klášterní budovy, dělat něco užitečného, získat svůj první výdělek a ještě být v mateřské péči Lidušky. Vzpomínám si, jak mi náš Filip jednou vyčetl, že si pořád nepamatuji, co mu nechutná, zatímco Liduška i po roce ví, který z kluků jí k obědu kolik knedlíků...)

S nárůstem počtu členů pražských křesťanských oddílů v největším českém skautském středisku Blaník bylo třeba najít na některé jejich aktivity větší prostor. A to už pár vedoucích mezitím prošlo zásmuckými brigádami i dobrovolnickou pomocí v klášteře, tudíž nápad na využití klášterního areálu byl nasnadě – a díky dobrému vztahu P. Nekolného ke skautům i proveditelný! Pravda, Liduška občas hrdla nad stovkami žlutých plastových kuliček z pistolek, kterými skauti bojovali v klášterních chodbách, ale jsem si jista, že i ji pobyty dětí těši-

ly... A už tou dobou se blaničtí vedoucí začali vážně zamýšlet nad budoucností kláštera a dalšími možnostmi jeho oživení.

Už nebudu dál uvádět všechny vazby, které mne ke klášteru pojí – jen dva nejdůležitější zážitky. První z května 2011, kdy zde v celém areálu probíhala oslava svatby našeho syna Marka za účasti široké rodiny, spousty skautů a dalších přátel. Pro nás velmi důležitým hostem byla Liduška – den předtím absolvovala v pražské nemocnici důležitý rozhovor s panem doktorem Havrdou – dozvěděla se od něj, že má rakovinu žaludku, a vracela se do Záspeků prožít poslední tři měsíce, které jí zbývaly...

Druhý zážitek, dá-li Bůh, se uskuteční 10. srpna 2013, a bude jím svatba naší dcery Markéty – tentokrát by nemělo jít jen o následnou oslavu, ale v klášterním kostele se uskuteční i svatební obřad.

Ale teď zpět k únorové pouti: Ten den jsem s radostí poznala, že minulost a budoucnost zásmuckého kláštera zaměstnává i mysl mnoha dalších lidí. Každý z nich vidí klášter z jiného úhlu – Jája hodně připomínala osudy kněží, kteří zde zažívali těžké chvíle za nacismu i komunismu. P. Vianney Dohnal, který na závěr putování sloužil v klášterním kostele mši sv., byl pro mne ztělesněním františkánského ducha kláštera – právě proto, že byl prvním živým františkánem z masa a kostí, kterého jsem v klášteře spatřila. Nejenže připomněl třísetletou histo-

rii františkánského působení v Zásmečkách, ale ještě přišel s informací, že již rok se se spolubratry za další smysluplný a požehnaný život tohoto místa modlí. Svatoštěpánský sbor z Kouřimi krásně doprovodil bohoslužbu a snad si užil to, co se o zdejším prostoru říká – že má nádhernou akustiku. Přítomní historici nás poučili o umělecké hodnotě kláštera a nepřítomní nadšenci už dopředu instalovali v kostele působivé panely s výstavou *Zachraňme dominanty*. Skauti, kteří poutníkům uvařili čaj, byli praktickým důkazem vztahu nových generací k dění v klášteře. P. Kamil a jeho farníci jsou nenápadnými organizátory a věrnými poutníky, kteří procházejí a poznávají svoji obrovskou farnost. P. Václav Nekolný se na zásmucké faře za klášter modlí, nyní ještě intenzivněji, protože se po operaci kyčle nemohl s námi do kláštera osobně vypravit.

Ještě jednou děkuji, že jsem se mohla putování do zásmuckého kláštera zúčastnit a že můžeme vzájemně sdílet vztah ke kráse a pestrosti duchovního života tohoto místa. Jana Vachulová, Praha/Vavřinec

CESTA DO ZÁSMUCKÉHO KLÁŠTERNÍHO KOSTELA STIGMATIZACE SV. FRANTIŠKA

Drazí přátelé, v minulém roce mě navštívila za vaši uhlířskojanovickou farnost paní Jája Trojanová a Váš duchovní správce P. Kamil Vrzal, aby mi předložili velmi odvážný program k oživení míst, jež v dřívějších dobách byla jakousi chloubou kraje a měla velký vliv na kulturní a duchovní rozvoj člověka, ale která se vlivem neblahých okolností minulé doby dostala do stavu, při pohledu na nějž dnes bolí srdce. Akce s názvem „Cesta sedmi kostelů“ má být jakousi výzvou, při které se naučíme objevovat skvosty, které je možné ještě nějak obnovit, zachránit a postupně jim vrátit jejich poslání.

V sobotu 9. února se v rámci této akce uskutečnilo další putování, tentokrát z drahobudického kostela Nejsvětější Trojice, který též vypovídá o zašlé slávě této malé obce, do klášterního kostela Stigmatizace svatého Františka v Zásmukách. Ten by i s přilehlým františkánským klášterem mohl mnoho vyprávět. Společensví poutníků na mě zapůsobilo již svým samotným věkovým rozložením. Od nejmladší poutnice, která se nechala vézt v kočárku, až po ty, co již hodně pamatují. Následný program v bývalém františkánském kostele byl velmi dobře připraven. Působila na mně atmosféra všech zúčastněných, kteří již svou přítomností, nebo zapojením se do programu

chtěli vyjádřit, že jim není lhostejný osud těchto míst.

Přirozeným vyvrcholením celé sobotní akce byla mše svatá, kterou jsme spolu s otcem Kamilem slavili v původně františkánském klášterním kostele. Kostelu se již opět dostává postupné obnovy, ale přesto stále trpí nedostatkem posvátného liturgického slavení. Myslím, že při této akci a při této mši svaté si tento chrám po dlouhé době opět přišel na své. Slavnost s mešními texty ze stigmatizace svatého Františka, kterému je tento chrám zasvěcen, hu-debně umocněná Svatoštěpánským sborem z Kouřimi, vytvořily přes mrazivé prostředí něco tak vznešeného, co si všichni zúčastnění, ale i samotný kostel budou dlouho pamatovat.

A tak mi stále vyvstává myšlenka, o co všechno by tento Váš kraj byl ochuzen, kdyby v něm po několik staletí nepůsobili bratři františkáni. Tím, že se u nás v roce 1950 násilným způsobem přetrnula živá františkánská tradice a vůbec vše, co souviselo s vírou, nadějí a láskou, jež byly a stále budou stěžejním programem Ježíšova poselství, se popřelo velmi mnoho hodnot, které naši předkové budovali a které jim dávaly smysl života. Přesto vidíme, že postupným obnovováním tradice a navazováním na přerušené kořeny se i nám vrací požehnání, které tak nutně potřebujeme ke šťastnému a smysluplnému životu.

P. Jan. M. Vianney Dohnal OFM

C+M+2013

Svatí Cyril a Metoděj svou apoštolskou činností vytvořili mezník v dějinách Slovanstva. Můžeme být hrdi na to, že u začátků našeho křesťanství i kultury stály dvě osobnosti, které převyšovaly jiné věrozvěsty té doby nejen hlubokými znalostmi, ale především svatostí života.

Město Soluň, rodiště našich věrozvěstů, bývalo hlavním městem Makedonie a v byzantské říši bylo druhým městem po Cařihradu. Ač město bylo řecké, v jeho okolí žilo mnoho Slovanů, hovořilo se tam tedy řecky i slovansky.

Otec bratří se jmenoval Lev a zaujímal významné postavení ve státní správě. Mohl tedy poskytnout Konstantinovi mimořádné vzdělání a Metodějovi umožnil vynikající pří-

pravu k významnému postavení ve státní správě.

Metoděj se narodil kolem r. 815, mladší Konstantin r. 827. Bratři byli charakterově i nadáním velmi odlišní. Metoděj měl vynikající smysl pro praktické věci, studoval právo a osvědčil se jako schopný právník, který 10 let spravoval jednu byzantskou župu, kde žilo slovanské obyvatelstvo.

Konstantin měl mimořádné nadání filozofické a jazykové. Po otcově smrti se ho ujal vysoký císařský úředník Theoktist a povolal ho na universitní studia do Cařihradu. Tam Konstantin studoval spolu s nastávajícím císařem Michalem III. V učení tak vynikal, že mu spolužáci dali jméno „filosof“. Theoktist si velmi vážil mladého vědce a když se blížil konec studií, snažil se ho získat pro dvorskou kariéru. Nabízel mu též krásnou a bohatou dceru za manželku. Konstantin však obojí odmítl s poukazem, že jeho cílem je svatost. Byl proto jmenován knihovníkem při chrámu Boží moudrosti a přijal nižší svěcení. Toto postavení se mu však nelíbilo a proto utekl do samoty jednoho z klášterů při Bosporu. Zde ho však po šesti měsících našli a byl pozván do Cařihradu, kde ho císař jmenoval profesorem na univerzitě.

pokračování v příštím čísle
připravil P. Kamil.

PŘÍPRAVA NA PŘJETÍ SVÁTOSTI SMÍŘENÍ A SVATÉHO PŘIJÍMÁNÍ

Milí farníci, s radostí vám chci oznámit, že se v tomto roce v naší farnosti připravují tři děti na přijetí svátosti smíření a svátosti eucharistie – prvního svatého přijímání. Příprava dětí k těmto svátostem nabízí prostor ke katechezi, tedy doprovázení na cestě víry.

Přípravy se účastní Petra Drahoukoupilová, Marek Vojta a Jáchym Kovařík. Scházím se od ledna nejen s dětmi, ale společně i s rodiči a to v sobotu jednou za 14 dní v Komunitním centru sv. Jiljí v Uhlířských Janovicích. Příprava je rozdělena do dvou částí. Příprava na přijetí svátosti smíření, ke které dojde na Bílou sobotu, a příprava na přijetí svátosti eucharistie, která se uskuteční o 6. neděli velikonoční 5. května 2013 v kostele sv. Aloise v Uhlířských Janovicích.

Prosím vás o modlitbu za naše děti, pro které začíná nová cesta v jejich životě z víry.

Na cestě víry

V přípravě na výročí příchodu sv. Cyrila a Metoděje, na které se po tři roky připravujeme připomínkou iniciačních svátostí (křest, biřmování, eucharistie), je v roce 2013 vyzdvižena především svátost eucharistie. Proto bych rád oslovit všechny vás dospělé, kteří jste pokřtěni a

nikdy jste doposud nepřistoupili k prvnímu svatému přijímání, nebo jste nepřistoupili ke svatému přijímání již řadu let.

Cílem této výzvy je prohloubení osobního vědomí víry a prožívání tajemství víry ve společenství církve.

K přijetí svátosti eucharistie by předcházelo přijetí svátosti smíření. Rozumím, že učinit takovéto životní rozhodnutí není snadné, a proto vám chci nabídnout možnost přípravy na udělení těchto svátostí. Pomoc dobře se připravit vám chci nabídnout během doby velikonoční. Jednalo by se o čtyři setkání. Prosím, kdo z vás se rozhodnete tento krok v životě víry učinit, abyste za mnou přišli do konce dubna .

K tomuto vašemu rozhodnutí připojuji přání Božího požehnání.

P. Kamil

VÁNOČNÍ A VELIKONOČNÍ KATECHEZE

Nejen lidé, ale i kameny mají svůj příběh. "Vyberte si kámen, který se vám líbí, nějak vás zaujal, něco vám připomíná... Má ten kámen nějaký příběh? Kde jsme ho našli? Ležel u cesty nebo ve vodě v potoce?"

Takhle nějak jsme si "hráli" před Vánocemi. Snažili jsme se představit si, že by se kámen, který jsme si vybrali, mohl cítit osaměle, tak jako jsme i my někdy smutní a připadáme si sami a ztraceni ve světě. Toužíme po přátelství druhých lidí, nechceme

být opuštění. Rádi s někým sdílíme radosti i starosti. Přejeme si, aby se nám splnila naše tajná přání, aby se pro nás na obloze rozzářila hvězda.

Takovou atmosféru se zářícími hvězdami jsme se snažili vytvořit s P. Kamilem při našich vánočních katechezích ve školách pro žáky 4. a 7. tříd v Uhlířských Janovicích, Zásmukách a na Církevním gymnáziu sv. Voršily v Kutné Hoře. Každá třída byla jiná, s každou se podařilo navázat jiný kontakt. Všechny byly skvělé a originální. Zářící hvězdy, které děti na obloze vytvořily, byly nádherné. Každý z nás si něco přál. Ve vzduchu a tichu kolem bylo něco, co se slovy nedá moc popsat.

I v době postní jsme se sešli s dětmi. S některými ve škole, s některými v Komunitním centru sv. Jiljí. Tentokrát jsme zažili něco jiného. Velikonoční téma katecheze není už tak hravé, jelikož i velikonoční tajemství nás vede k hlubšímu zamyšlení. Dá se říci, že lidské tělo připomíná tvar kříže a kříž tedy patří do našeho života. Patří tam ale i naděje a víra. Nahlíželi jsme s dětmi klíčovou dírkou v papírových dveřích na fotografie lidí, které jsme neznali. Neznali jsme jejich životní příběh. Zkoušeli jsme odhadnout, kde žijí a co prožívají. Na našich obrázcích byli lidé v těžké životní situaci, kteří si nesou nějaký svůj kříž. Každý svůj vlastní a každý se snaží se s ním nějak vypořádat. Co lidé v těžké situaci nejvíce potřebují? Co je pro ně v tu chvíli nejdůležitější? Co je pro mne důležité?

Člověk potřebuje nejen víru v sebe, ale i důvěru v lidi kolem, v život a vítězství dobra. I když se to někdy nezdá, tak ve složitých chvílích nejsme úplně sami. Je tu někdo, kdo má pro nás otevřené dveře a srdce.

Jsem vděčná a moc děkuji za to, že jsem se na těchto setkáních mohla podílet, ale hlavně je prožít. Přejí vám hezké prožití velikonočních svátků a aby každý z nás našel alespoň jedny otevřené dveře, když to bude nejvíce potřebovat.

no tak proto nemám slov bylo
to eparchie moe husky moe se
mi to libilo. Pan' Markéta moe
husky husky na tyden, libilo se
mi to paní má s kima kamekama.
Pan' Farah nám čel kamekama s
libilo. Byla taky ve škole husky
a taková tajemná atmosféra si
se slovy naložil. Sedl jsem si
do kamekama a paní má jsem si
o přátelství a o vánočních. Pan' a
Pan' byli moe přizpůsoben. Chvilka
to bylo i kamekama ale podle mi
by to mohlo být delší eparchie se
mi to moe libilo libilo bylo to
všechno vydržela celá eparchie
dopředu si s paní přizpůsoben ještě
jednou se se kima na den
program to taky a taky se kima
na Pan' Farah a Pan' Markéta.
PS: Bylo to moe husky

ZA

Pan' Farah mě se libilo vše a přizpůsoben mi
to s kima kamekama čel jsem se kima
mnohdy spíše se, kima paní se tak se kima
a kima tak jsem se kima se kima se kima
všechno přizpůsoben. Byl
Byl bylo to delší a kima se se kima
vše a to se se kima tak kima, kima
to bylo kima kima a se se kima

Markéta Havrdová

L. P. 2012 NA KOŠICKÉ FAŘE

Vážení čtenáři, rádi bychom se s Vámi podělili o bohaté zážitky a setkání, které jsme mohli prožít v loňském roce v Košicích na faře. Po jarním znovuotevření zrekonstruovaného kostela s připomínkou osobnosti břevnovského Arciopata Anastáze Opaska jako by i symbolicky nastalo pomyslné jaro, či alespoň předjaří mezi místními lidmi. Nejenže se obnovil kostel a podařilo se opravit střechu na faře, ale vnímáme zároveň posun místních v zájmu a ve vztahu k místům, která po staletí představovala často ty důležité okamžiky v lidském životě (křty, svatby, pohřby...). Možná podobný posun, jaký mnohý z Vás vnímá na jiných místech farnosti v souvislosti s postupným procházením Cesty sedmi kostelů. Posun bez ohledu na skutečnost, zda člověk víru prožívá veřejně či skrytě, nebo se k víře vůbec nehlásí. Neboť i tehdy platí, jak říkával s příznačnou českou náturou klasik ústy Járy Cimrmana „Jsem absolutní ateista. Až se bojím, že mě za to Pán Bůh potrestá.“ Mám tedy na mysli místa ve skrytosti důležitá pro všechny - kostel a faru.

Naše občanské sdružení, které právě na místní faře sídlí, nabízí již řadu let výukové a volnočasové aktivity zvláště pro děti z Košic a okolí. Snažíme se s nejmenšími hlavně smysluplně trávit čas a přitom je učíme - někdy základům cizích jazyků, někdy praktickým dovednostem v dílnách, někdy společně hrajeme

divadlo a někdy prostě jen tak spolu jsme. Musím přiznat, že takovéto společné trávení času leckdy přináší chvíle, kdy člověka obrazně „zamrazí“ a zatají dech před otevřeností a bezelstností dětského srdce, které se často skrývá pod skořápkou zdánlivé lhostejnosti nebo i tvrdosti. Pak nezbývá než s úctou tiše našlapovat a snad se též v duchu pomodlit. To je to podstatné, co místo košické fary pro nás osobně nabízí – čas a prostor pro setkání. Děje se tak nezřídka při pravidelných akcích (o které byl právě v loňském roce nebývale velký zájem) jako je dvakrát týdně kroužek angličtiny pro děti, který navštěvuje asi 25 dětí, jednou týdně divadelní zkouška, kde je nás jedenáct, pravidelné dílny, kde jsem již přestal děti přijíždějící z okolních vesnic počítat. Mezi dospělými nás po společném slavení posvícení překvapil velký zájem o společné pletení košíků a předvánoční zdobení perníčků. Zmínku si také zaslouží pravidelné brigády rodičů i dětí při úklidu kostela a okolí včetně farní zahrady. Místo fary se také stalo zázemím pro poutní oslavu spojenou se soutěží o Košický koláč,

kerou organizoval místní obecní úřad. Díky působnosti sdružení na faře v Košicích probíhají také další výukové programy v mateřské škole v Malešově. Samostatné kapitoly tohoto příspěvku o životě na košické faře by mohly tvořit hry na různé hudební nástroje včetně opravených kostelních varhan, cvičení na koni, drakiáda, oslava svátku pana faráře, společné výlety, sportovní odpoledne a také např. kroužek zvoníků.

Během roku 2012 se nám navíc podařilo začít po několikaletém úsilí s obnovou sociálního zařízení budovy fary. Přesněji řečeno jsme se počali posouvat od tradiční venkovské „mokrý fary se suchým záchodem“ (dílem také díky opravené střеше) k variantě fary relativně suché s mokrým, tedy splachovacím záchodem. Tento projekt je možné realizovat (stejně jako předchozí opravu střechy) díky dotaci ze Státního zemědělského a intervenčního fondu prostřednictvím organizace MAS Lípa pro venkov o.s. se sídlem ve Zbraslavicích. Další nemalou pomocí se zabezpečením spolupodílu k dotaci byl částečný výtěžek tříkrálové sbírky roku 2012, za který chci všem Vám - dárcům poděkovat. Kromě sociálního zařízení vzniká v budově fary také malý víceúčelový sál s divadelním jevištěm a s kuchyňským koutkem, pro který darovali manželé Michalovi z Nepoměřic zánovní kuchyňskou linku. Také jim děkujeme.

V neposlední řadě bych tímto rád poděkoval hlavně duchovnímu

spřávcí, který nám umožňuje takto využívat pronajatou farní budovu, a všem rodičům, zvláště pak maminkám, které neúnavně připravují tvořivé dílny a další programy pro děti. Poděkování patří také spoluobyvatelům Košic, kteří tiše snášejí zvýšené množství parkujících aut a snad i místy nadměrnou hladinu hluku halasících dětských hlásek a pokřikujících (pra)rodičů „Neběhej na cestu...“

Za o.s. STRNIŠTĚ – společnost životního prostoru a vzdělávání Dušan Šustek.

Návštěva pana biskupa Václava Malého v Košicích.

V neděli 21. dubna 2013 bude u příležitosti stého výročí narození břevnovského arciepiskopa Anstáze Opaska v 10:00 v kostele Narození Panny Marie v Košicích mše svatá. Hlavním celebrantem bude Mons. Václav Malý. Místo Košice je spojeno s životem A. Opaska, proto bude po mši sv. následovat na faře setkání s panem biskupem, kdy na pana arciepiskopa vzpomeneme.

Tuto neděli není mše sv. v Čestíně.

DAVID A GOLIÁŠ V ČESTÍNĚ

Spolek NE-ochotných amatérů uspořádal v čestínské sokolovně představení hry se zpěvy David a Goliáš. Divadlo bylo, tak jako tradičně, součástí mikulášských oslav. Účast diváků byla tentokrát menší než obvykle, na čemž se mohlo podílet počasí. Někteří přespolní diváci nepřišli, báli se silného náledí.

Proti minulým rokům došlo k určitým změnám v souboru i v repertoáru. Představení bylo náročné v několika směrech. Sami jsme si napsali scénář i písně, sami jsme vyráběli většinu náročných rekvizit a kostýmů. Rekvizity byly tak velké, že se za scénu skoro nevešly a muzikanti se museli se svým sezením dosti uskrovnit. Nemajíce v souboru žádného obra, museli jsme vyřešit, jak dát Goliášovi vyrůst a zmohutnět, aby byl strašlivý, jak si příběh žádá. Postav v příběhu bylo mnohem více než herců, proto museli všichni hrát více rolí a mezi jednotlivými výstupy se převlékat. V zákulisí byl chvílemi pěkný zmatek. Světelné efekty byly složitější než obvykle. Zvládlo se to všechno jen díky partě lidí, kteří měli chuť přiložit ruku k dílu, obětovat svůj čas a společně něco vytvořit.

Vůči představení je možno vznést různé výhrady. Na prvním místě musíme říci, že se jednalo o téma složitější, než na jaká byli diváci v Čestíně dosud zvyklí. Není jednoduché rozsáhlý příběh vtěsnat do několika scén, takže je možné, že se

někdo v ději dobře nevyznal a musel si jej dodatečně přečíst v Bibli. Opakovaně bylo namítáno, že představení není vhodné pro děti, protože je děj příliš složitý a některé scény příliš kruté. Proti této výhradě bych se však ohradil. Boje a šermování dětem určitě nevadily a krutost si biblický příběh nezadá s moderními filmy plnými laserových zbraní, mezhvězdných válek a asijských bojových umění, na které se většina dětí běžně dívá. Plné pochopení dějové linie navíc nebylo tak důležité. Tak jako při čtení Bible tu nejde jen o celkový děj a jeho logiku. Jednotlivé scény jsou působivé samy o sobě. Tento způsob vnímání je právě dětem zcela vlastní.

Příběh proroka Samuela, krále Saula a Davida a obra Goliáše je jedním z úhelných kamenů v kultuře, vycházející z tradice židovství, křesťanství i islámu. Tento příběh spoluvytváří společné vědomí lidí všech kontinentů, kteří z této tradice vycházejí. Předává se

z generace na generaci a je součástí toho, čemu říkáme vzdělanost. Je to příběh neobyčejně lidský, přitom prodchnutý respektem k hodnotám. Ukazuje sílu jedince, který se opírá o víru a přesvědčení. Je to příběh, který stojí za to poznat.

Při divadelním zpracování jsme se snažili nepodlehnout vážnosti tématu, ale vidět ho očima obyčejného člověka. Úmyslně jsme přehnali některé komické momenty až do kariatury. Nechtěli jsme tím postavy znevážit, ale přiblížit je divákům. Jestli se nám to povedlo, to můžete přijít posoudit 6. září v 19 hodin do Městského Tylova divadla v Kutné Hoře, kde budeme představení v mírně upravené verzi opakovat. Budou se na vás těšit začínající i ostrřílení herci, kteří se vás pokusí přenést do doby dávno minulé a rozvinout před vámi tajemný příběh o tom, jak se z chudého pastevce stal největší král Izraele.

A. M. Havrda

CESTA DO MALEJOVIC

Každé dva měsíce se dává všem, kteří chtějí poznávat místo, ve kterém žijí, možnost jít, putovat k jednomu z kostelů v našem regionu, procházet krajinou a místy, která známe možná jen z oken dopravních prostředků. Je to příležitost projít si pěšky cestu, silnici, kudy bychom jinak pěšky nešli, a podívat se do míst, která, i když jsou blízka, jsou nám popravdě neznámá.

Tuto možnost vytváří iniciativa Cesta sedmi kostelů, která již druhým rokem vstupuje do kostelů ne navštěvovaných, většinu roku zavřených a opuštěných. Tím, že se putuje a následně vstoupí do kostela, který ještě do minulého století byl neoddělitelnou součástí života místních lidí, se rozpomínáme na ty, kteří byli nebo stále ještě jsou s místem spojeni - bývalé nebo současné kostelníky, zvoníky, varhaníky, zpěváky... Vzpomínáme na ty, kdo se dali v daném kostele pokřtít, biřmovat, oddat, kdo ho vlastnoručně pomáhali opravit, natřít, udržovat. Cílem Cesty sedmi kostelů je přijít na určené místo, pobýt v něm, zavzpomínat a sejít se s lidmi, kteří i dnes v současné době mají o kostel zájem, udržují ho, záleží jim na něm. Cílem tudíž je povzbudit nás všechny k zapojení se do udržování sakrálních památek, ať už je to křížek, kaplička,

kostelík v místě, kde bydlíme.

Cesta sedmi kostelů je určena široké veřejnosti, protože místo, kde žijeme, je místem nás všech. Kdo se chcete projít jarní krajinou několik kilometrů dlouhou cestou směrem do Malejovic, přijďte 27. dubna 2013 v 8:30 před kostel sv. Jiljí v Uhl. Janovicích. K malejovickému kostelu sv. Jiří doputujeme v 11 h. Vstoupíme, vyslechneme krátkou informaci o historii kostela, prohlédneme si jeho interiér a od 12:00 bude slavena mše svatá.

Všichni jste srdečně zváni.

Za Cestu sedmi kostelů
J. Trojanová a P. Kamil Vrzal

VELIKONOCE

V naší farnosti budeme obřady velikonočních svátků prožívat na třech místech - v Uhlířských Janovicích, v Zásmukách a v Čestíně.

Podle Augustinových slov je tato vigilie (tj. noční bdění) „matkou všech posvátných vigilií“. Jelikož jde o noční bdění, má začínat po západu slunce na Bílou sobotu a končit nejpozději před nedělním svítáním. Proto se její začátek stanoví tak, aby mohla být slavena skutečně v noci.

Po skončení obřadů jste srdečně zváni ke stolu agapé. V Janovicích se tato hostina uskuteční v Komunitním centru sv. Jiljí. A pokud přijdete na slavení vigilie do Čestína, vezměte si s sebou upečené mazance, které budou na závěr slavnosti požehnány a nabídnuty při společné hostině na faře.

P. Kamil

LETNÍ TÁBOR DĚTÍ 2013

Milé děti, vážení rodiče, tak jako už po třikrát, i letos se skutečný letní tábor dětí naší farnosti spolu s dětmi z farnosti Kolín. Termín konání tábora je od neděle 7. 7. do soboty 13. 7. 2013. Opět využijeme zázemí kláštera v Zásmukách.

Tábor je připravován pro děti ve věku od 7 do 14 let. Táborovou hru zatím neprozradíme, ale máte se jistě na co těšit. Za všechny vedoucí se na vás těší Filip Dvořák.

Cena tábora je 1300 Kč za dítě. Vyplněnou přihlášku, která je k dispozici na stránkách www.farnostjanovice.cz, odevzdejte na uvedenou adresu nejpozději do 30. 5. 2012.

FILMOVÝ KLUB - neděle v 11:00

- 17. 3. **Životopis odhodlaného muže**, dokument z roku 2011, 68 min, USA, české titulky. **Cirkus Motýlek**, krátkometrážní film, 2009, 20 min.
- 14. 4. **Říjnové dítě**, film z roku 2011, režie Andrew a Jon Erwinovi, USA, české titulky.
- 12. 5. **Měnič času**, film z roku 2002, režie Rich Christiano, USA, původní znění, české titulky.

ZVEME VÁS

- v sobotu 23. března od 9:00 po celý den v čestínské sokolovně proběhnou **tradiční jarní tvořivé dílny**. Můžete se těšit na tradiční řemesla a na nové zajímavé techniky.
- 27. 4. **pout' ke kostelu sv. Jiří** v Malejovicích. Bližší informace v článku.

ROZPIS VELIKONOČNÍCH BOHOSLUŽEB

	24. 3.	28. 3.	29. 3.	30. 3.	31. 3.	1. 4.
	Květná neděle	Zelený čtvrtek	Velký pátek	Zmrtvýchvstání Páně - vigilie	Hod Boží velikonoční	Pondělí velikonoční
Uhlířské Janovice	8:00	18:00	18:00	18:00	8:00	8:00
Sudějov	So 23. 3. 16:00					
Čestín	10:00	16:00	16:00		4:00 vigilie	10:00
Košice	12:00				12:00	
Žišov						15:00
Zásmuky	9:30	17:30	17:30	18:30	9:30	9:30
Vavřinec	11.00				11.00	

MÁJOVÉ POBOŽNOSTI

Uhlířské Janovice	- neděle v 18:00 - v týdnu vždy po mši svaté
V ostatních kostelech po nedělních bohoslužbách	

ČTVRTEČNÍ MODLITBA BREVIÁŘE V KC SV. JILJÍ

- v 8:00 h modlitba ranních chval
- v 17:00 h modlitba rodičů za své děti

Vydáno: 17. 3. 2013 pro vnitřní potřebu farnosti Uhlířské Janovice
 Kontakt: Římskokatolická farnost Uhlířské Janovice, Havlíčkova 898,
 285 04 Uhlířské Janovice; e-mail: kc.jilji@gmail.com
www.farnostjanovice.cz
 IČ: 49543008; BÚ: 441028359/0800
 P. Kamil Vrzal, tel.: 728 775 536, e-mail: doncamillo@centrum.cz
 P. Václav Nekolný, tel.: 321 796 177, Zásmuky
 Bc. Markéta Havrdová, pastorační asistentka, mob.: 777 603 020

Vydání dalšího čísla farního Věstníku 19. 5. 2013

Děkujeme za dobrovolné příspěvky na pokrytí nákladů s vydáváním.